

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **I. I. A.**, nar., st. přísl. N. f. r., t. č. pobytem Příjímací středisko Zastávka u Brna, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č.j. OAM-564/ZA-ZA11-ZA15-PS-2016,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č.j. OAM-564/ZA-ZA11-ZA15-PS-2016 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 1. 8. 2016 žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č.j. OAM-564/ZA-ZA11-ZA15-PS-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o tom, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v Příjímacím středisku Zastávka, přičemž doba trvání zajištění byla stanovena do 28. 8. 2016.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení vyplynulo, že žalobce opustil Nigérii v červenci 2015 do Španělska na španělské schengenské vízum, kde setrval dva týdny, a pak pokračoval letecky do Vídně a odtud do Traiskirchenu, kde požádal o azyl. Strávil v Rakousku tři čtvrtě roku a pak dne 17. 6. 2016 odjel vlakem do České republiky, kde dne 17. 6. 2016 požádal rovněž o udělení mezinárodní ochrany. Do Rakouska se žalobce vrátit nechtěl, neboť mu nevyhovovalo, že je tam spousta předpisů.

Žalovaný poukázal na ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) a § 46a odst. 5 zákona o azylu a uvedl, že posoudil veškeré skutečnosti týkající se žalobce a nepovažoval v případě dotyčného za dostatečné uložení zvláštního opatření ve smyslu ustanovení § 47 zákona o azylu. Uložení zvláštního opatření by nebylo dostatečné k zabezpečení účasti žalobce v řízení o mezinárodní ochraně. Z pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu je zjevné, že nebude respektovat rozhodnutí o přemístění do Rakouské republiky na základě nařízení Dublin III. Vzhledem k této skutečnosti nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu a správní orgán shledal naplnění podmínek pro zajištění v Příjímacím středisku Zastávka stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalovanému byla doručena dne 27. 6. 2016 akceptace ze strany Rakouské republiky, kterou Rakouská republika uznala příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalobce přitom není osobou vyloučeno z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho výpovědi v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobu starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického fyzického či sexuálního násilí. Žalobce sám prohlásil, že jeho zdravotní stav je dobrý.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do Rakouské republiky a současně nebylo možno uplatnit účinně zvláštní opatření, shledal žalovaný naplnění podmínek pro zajištění v Příjímacím středisku podle citovaného ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Délka doby byla určena tak, že v případě jmenovaného bylo dne 28. 6. 2016 vydáno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 4. 7. 2016. Dále poukázal na lhůty pro podání žaloby a vedení soudního řízení a doručování písemností, z čehož dovodil, že maximální lhůta pro zajištění žalobce činí 73 dnů.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že byl v řízení o zajištění zkrácen na svých právech, a to v následujících ohledech. Zákonost zajištění žalobce je odvislá od kumulativního naplnění dvou podmínek: a) nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření, a b) existence nebezpečí útěku. Podle názoru žalobce k naplnění těchto podmínek nedošlo. Žalobce má za to, že aby mohlo být rozhodnutí o nemožnosti uložit alternativní zvláštní opatření považováno za přezkoumatelné, je nutné, aby se žalovaný vyjádřil ke každé z možných alternativ a odůvodnil, proč ji nebylo možno uplatnit. Žalovaný však pouze konstatoval, že z vyjádření žalobce bylo zjevné, že nebude respektovat rozhodnutí o přemístění do Rakouska na základě nařízení Dublin III, a tudíž nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Existence nebezpečí útěku sice představuje podmínku zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, nicméně z této skutečnosti nelze automaticky dovozovat nemožnost uplatnění mírnějších donucovacích prostředků. Napadené rozhodnutí však neobsahuje žádnou úvahu o tom, proč by umístění žalobce v pobytovém středisku příp. stanovení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu nemělo být dostačující k zabezpečení účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Proto je v tomto rozsahu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Dále žalobce namítl, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobce vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o svém přemístění do Rakouska. Z napadeného rozhodnutí však není žádným způsobem seznatelné, z jakých konkrétních okolností žalovaný dovozuje úmysl žalobce nerespektovat rozhodnutí o jeho přemístění. Žalovaný obecně poukazuje na vyjádření žadatele v poskytnutých údajích a pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu a dále na skutečnost, že žalobce v Rakousku uvedl totožnost, která zcela neodpovídá té, kterou uvedl českým orgánům (v Rakousku vystupoval jako I. N. A., dat. nar.). Je sice pravdou, že žalobce byl povinen vyčkat na území Rakouska na rozhodnutí o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž tuto povinnost nerespektoval a namísto toho přicestoval na území ČR, nicméně důvodem, proč žalobce opustil Rakousko a rozhodl se vydat do ČR, bylo, že během deseti měsíců v rakouském azylovém táboře mu nebyly sděleny žádné informace o tom, co je v řízení o jeho žádosti děje, přičemž za tuto dobu s ním rakouské úřady ani jednou neprovedly pohovor. Z toho důvodu byl pod značným tlakem a rozhodl se pokračovat v cestě do ČR, což je z lidského hlediska pochopitelné. ČR byla od začátku cílem jeho cesty, přičemž žalobce nemá v úmyslu ČR opustit, právě naopak – chce tu získat ochranu. Je proto otázkou, z čeho konkrétně žalovaný dovozuje, že v případě žalobce existuje nebezpečí jeho útěku. Žalobce sice uvedl, že se do Rakouska vrátit nechce a že chce zůstat v ČR, to však zároveň neznamená, že nemá v úmyslu respektovat pravomocné rozhodnutí.

Ohledně rozdílu v identitě pak žalobce namítl, že žalovaný mu nedal příležitost tento rozpor vysvětlit. Přitom se nejedná o výrazný rozpor a mohlo k němu dojít pouhou vadou v komunikaci. Žalobci však nebyla dána možnost vyjádřit své stanovisko, čímž došlo k porušení § 36 odst. 2 správního řádu. Z uvedeného je zřejmé, že se nelze spokojit s odůvodněním existence vážného nebezpečí útěku žalobce a v tomto ohledu je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné a zajištění žalobce nezákonné.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný na úvod svého vyjádření připomněl, že jeho rozhodnutím ze dne 12. 7. 2016, č.j. OAM-564/ZA-ZA11-ZA15-2016, které nabylo právní moci dne 14. 7. 2016, byla žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 17. 6. 2016 v České republice, posouzena jako nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona. Součástí výroku rozhodnutí je i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Rakouská republika.

Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice (pod e.č.

AT1150994327-10662475) jako prvním členském státě Evropské unie, a proto je Rakouská republika příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je tak povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Dublinského nařízení. Z podkladů shromážděných v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že žalobce používá různé totožnosti v jednotlivých státech Evropské unie. Správní orgán odkazuje na akceptaci ze strany Rakouské republiky, která byla správnímu orgánu doručena dne 27. 6. 2016 a kterou Rakouská republika uznala příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V dané akceptaci je zmíněna totožnost A. I. N., nar. Žalovaný též připomněl, že žalobce se na území České republiky nachází bez cestovního dokladu či jiného dokladu totožnosti. Tuto skutečnost žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které s ním byly sepsány dne 23. 6. 2016, odůvodnil tím, že cestovní doklad u sebe v současné době nemá, protože jej ztratil na cestě. Žalovaný rovněž podrobněji odkázal na zjištěný skutkový stav věci (cestu žalobce do Evropy).

Správní orgán konstatuje, že dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu může ministerstvo vnitra rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže bude žadatel přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Na tomto místě žalovaný správní orgán odmítá námitku žalobce uvedenou v žalobě, že v případě žalobce nezvažoval možné alternativy uvedené v ustanovení § 47 zákona o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí o zajištění v přijímacím středisku je prokazatelně uvedeno, že se správní orgán v případě žalobce možností uložení zvláštních opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu zabýval, nicméně po posouzení skutečností, které byly popsány výše a které vyšly najevo v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce, žalovaný dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo v případě žalobce dostatečně účinné. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce též vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do Rakouské republiky (což je patrné nejen z jeho vyjádření, která učinil v průběhu správního řízení, nýbrž tento úmysl žalobce je zjevný i z jeho jednání, kdy z Rakouské republiky žalobce uprchl do jiného členského státu, aniž by vyčkal na konečné rozhodnutí o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou zde podal), přičemž ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu takové jednání žadatele o mezinárodní ochranu označuje za vážné nebezpečí útěku, a současně v případě žalobce nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, shledal správní orgán naplnění podmínek pro zajištění v Přijímacím středisku Zastávka stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě hodnotil podmínky řízení a shledal, že žaloba byla podána včas, (§ 46a odst. 7 zákona o azylu), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Krajský soud při posouzení věci vycházel ze správního spisu žalovaného vedeného v této věci, z něhož vyplývají následující skutečnosti. Z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i z čestného prohlášení o totožnosti vyplývá, že žalobce se jmenuje I. I. A. (st. přísl. Nigérie), patří k politickému hnutí M. a je svobodný. Koncem července 2015 odletěl ze Španělska na španělské schengenské vízum do Malagy, kde setrval dva týdny, a pak pokračoval do Vídně a Traiskirchenu, kde požádal o azyl. Cestovní doklad a občanský průkaz ztratil na cestě do Traiskirchenu. Od srpna 2015 pak nedostal žádné vyrozumění o vyřízení své azylové žádosti. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jeho záměrem bylo podat si žádost o azyl v ČR, neboť mu to doporučili jeho známí ve Španělsku. Necestoval přímo do Prahy, neboť nechtěl mít problémy. Do Rakouska se vrátit nechce, protože mu to v táboře nevyhovovalo, byl tam pod tlakem kvůli spoustě předpisů.

Krajský soud dospěl po posouzení žaloby k závěru, že žaloba **je důvodná**, k čemuž jej vedly následující úvahy.

V první řadě je třeba zabývat se tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovanému je třeba zásadně vytknout, že celé rozhodnutí trpí schématickým odůvodněním. Žalobce v tomto ohledu napadenému rozhodnutí vytýká jeho nepřezkoumatelnost ve vztahu k důvodům pro zajištění žalobce (zejm. zdůvodnění existence vážného nebezpečí útěku), a dále ve vztahu k nevyužití mírnějších prostředků (tzv. zvláštní opatření). Krajský soud je nucen přisvědčit tomuto žalobnímu bodu v obou směrech, a to z následujících důvodů.

Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu platí, že Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, **nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření**, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie²⁰) a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Žalovaný při zkoumání podmínek pro zajištění žalobce pouze uvedl, že žalobce vyjádřil úmysl „nerespektovat pravomocné rozhodnutí pravomocné rozhodnutí o přemístění do Rakouské republiky (což je patrné nejen z jeho vyjádření, která učinil v průběhu správního řízení, nýbrž tento úmysl žalobce je zjevný i z jeho jednání, kdy z Rakouské republiky žalobce uprchl do jiného členského státu, aniž by vyčkal na konečné rozhodnutí o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou zde podal).“ Je sice pravdou, že žalobce uvedl při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že se do Rakouska nechce vrátit, nicméně toto jeho tvrzení nelze bez dalšího vnímat jako jediný důkaz pro dovození „vážného nebezpečí útěku.“ Žalobce jednoznačně a několikrát zopakoval, že chce pobývat v ČR, kde si rovněž podal i žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z žádného tvrzení žalobce tak nebylo možno dovodit, že by se chystal opustit ČR před skončením azylového řízení či řízení o přemístění podle nařízení Dublin III. Odůvodnění tzv. vážného nebezpečí útěku obsažené v napadeném rozhodnutí je tedy neúplné, tj. částečně nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nijak nevypořádal se skutečností, že žalobce konzistentně tvrdil, že ČR je a od začátku jeho cesty byla jeho cílovou destinací. Přitom žalobce setrval v Rakousku relativně dlouhou dobu (od srpna roku 2015). Závěr o vážném nebezpečí útěku žalobce tedy ve vztahu ke skutkovému

stavu zjištěnému k datu vydání napadeného rozhodnutí vyžadoval podepřít dalšími argumenty, proč by měl žalobce mít zájem z ČR utéci (mimo to je krajskému soudu známo, že žalobce brojil žalobou i proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost žádosti – toto řízení je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 11/2016, přičemž v tomto řízení žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě). K tomu lze per analogiam odkázat na právní názor Nejvyššího správního soudu, který se týkal výkladu pojmu „hrozba veřejnému pořádku“ v kontextu ustanovení § 46a zákona o azylu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, čj. 5 Azs 2/2016-30, přístupný na www.nssoud.cz). Ze samotné skutečnosti, že žalobce opustil Rakousko, kde strávil přibližně tři čtvrtě roku coby žadatel o azyl, ještě nebylo možno v posuzované věci jednoznačně dovodit existenci „vážného nebezpečí útěku“.

Obdobně nepřezkoumatelně se pak žalovaný vypořádal i s možností aplikace ustanovení § 47 zákona o azylu. Podle § 47 odst. 1 a 2 zákona o azylu platí, že *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*. Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Institut zvláštních opatření je konkretizací principu nezbytnosti (nutnosti) zásahu do osobní svobody cizince, jakož i prostředkem realizace ústavně-právní direktivy minimalizace zásahu do základních práv. K vyhodnocení, zda postačí či nepostačí k naplnění účelu (tzn. zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany) tato zvláštní opatření, bezpochyby nemůže dostačovat velice vágní a pouze formální vyjádření, že „*uložení zvláštního opatření by nebylo dostatečné k zabezpečení účasti žalobce v řízení o mezinárodní ochraně. Z pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu je zjevné, že nebude respektovat rozhodnutí o přemístění do Rakouské republiky na základě nařízení Dublin III.*“ Se žalobcem je nutno souhlasit v tom, že takto není možno přezkoumatelně zdůvodnit nezbytnost zajištění, neboť žalovaný zde v podstatě jen opakuje svůj závěr o tom, že je dáno vážné nebezpečí útěku žalobce, který ovšem – jak bylo výše zdůvodněno – není sám o sobě opřen o zcela přezkoumatelnou úvahu žalovaného. K tomu lze odkázat i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57, a dále rozsudek ze dne 4. 12. 2014, č.j. 9 Azs 199/2014 – 48, přístupný na www.nssoud.cz.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v uvedeném rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a proto je zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že k datu vydání tohoto rozsudku již žalobce v zajištění k datu vydání tohoto rozsudku nebyl a místo jeho pobytu není známo, není na místě v této věci jakkoliv dále rozhodovat. K této skutečnosti nicméně nebylo možno přihlídnout při přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť nastala až po jeho vydání (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadovala. Proto krajský soud žádnou náhradu nákladů úspěšnému žalobci nepřiznal.

Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. srpna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková